

КАЗУС № 2

На 27.12.2018 г. в с. Сливарово, община Малко Търново двамата братовчеди Иван Бисеров и Димитър Асенов пили заедно - първо в селския магазин, а после и в дома на Иван. Вечерта решили да излязат да крадат желязо и се насочили към имота на Георги Маринов, за когото знаели, че като бивш полицаи има оръжие и може да откраднат и ловната му пушка.

Двамата навлезли в имота, като прескочили оградата, огледали металните предмети, складирани в близост до гаража, но не ги харесали, тъй като железата им се сторили тънки и няма да струват скъпо. След това Асенов погледнал през прозореца в стаята, където светело и работел телевизор. Маринов също го видял, викнал "Кой е?", и излязъл от къщата си. След стълбите към двора Асенов застанал пред него и го блъснал силно в гърдите, така че Маринов паднал по гръб на плочника и завикал за помощ. Асенов запушил устата му с ръка и повикал Бисеров. Последният се приближил и нанесъл удар с крак в главата на пострадалия, като го ритнал с пета в челото, а след това му нанесъл странични удари по главата с крак, през което време Асенов му нанасял удари с юмруци и с ръка му затиснал устата за да не вика, а на Бисеров казал да влезе в къщата и да провери за пушката. После Бисеров влязъл в къщата, не видял пушка, но взел мобилния телефон на пострадалия марка "Теленор М 100", на стойност 42,84 лв. След него Асенов отишъл да търси пушката, но също не я открил, а като излязъл на двора, видял Бисеров силно да рита лежащия Маринов и му казал да спре да го рита, за да не го убие, на което Бисеров отвърнал: "Не ме интересува, да умира! Като беше ченге и ме биеше, беше ли му жал?..." От нанесените му удари и опитите да се освободи от хватката на нападателите си, пострадалият започнал да диша трудно, често си поемал въздух, задушавал се, спрял да вика. Тогава двамата го внесли в къщата и го оставили на пода в коридора, затворили входната врата и избягали.

Тялото било намерено на другия ден от племенницата на Маринов. При огледа на трупа и аутопсията били установени кръвонасядания в дясно слепоочие и обширно вляво - бузата, челно-теменната, слепоочната и тилната област на главата, кръвонасядане по лицето, двустранно счупване на ребра - вдясно от II до XII, вляво от II до VII, кръвонасядания по страничните повърхности на гръдния кош, гръба и дясната хълбочна област. Като причина за смъртта била посочена тежката съчетана черепно-мозъчна и гръдна травма, която е възможно да се е получила при удари с юмруци или ритници и не при единично травматично въздействие, а от множество удари, нанесени със значителна сила.

Асенов и Бисеров били привлечени като обвиняеми по чл. 199, ал. 2, т. 1, вр. чл. 20, ал. 2 от НК - грабеж, придружен със средна телесна повреда, от която е последвала смърт, а впоследствие обвинението било изменено и в началото на м. март 2020 г. прокурорът внесъл и обвинителен акт в съда срещу двамата за престъпление по чл. 199, ал. 2, т. 2 от НК.

Подсъдимите поискали от съда да допусне съкратено съдебно следствие по реда на чл. 371, т. 2 от НПК, като признаят фактическите обстоятелства, посочени в обвинителния акт.

Съдът не допуснал искането, тъй като междуременно влязла в сила забраната по новия чл. 369а НПК (ДВ., бр. 83 от 2019 г.), но допуснал съкратено съдебно следствие по реда на чл. 371, т. 1 от НПК, за което подсъдимите и служебните им защитници дали съгласие, като не извършил разпит на свидетелите и вещите лица. Съдът не допуснал

разпит и на подсъдимите, въпреки възражението на прокурора, а приобщил към доказателствения материал по делото чрез прочитане съответните протоколи и експертни заключения по реда на чл. 283 от НПК.

Съдът признал Асенов и Бисеров за виновни по повдигнатото обвинение, като им наложил наказание в размер на двадесет години лишаване от свобода, което да изтърпят при първоначален „строг“ режим.

И двамата подсъдими обжалвали присъдата поради нарушение на материалния закон, като оспорили правната квалификация на престъплението и поради допуснато съществено нарушение на процесуалния закон, довело и до налагане на явно несправедливо наказание. Според тях причиняването на смъртта не било умишлено и деянието следвало да се квалифицира по чл. 199, ал. 2, т. 1 от НК, при което не важи забраната по чл. 369а от НПК за допускане на съкратено съдебно следствие по реда на чл. 371, т. 2 от НПК и свързаната с него редукция на наказанието на основание чл. 58а от НК. Оспорили приложимостта на чл. 369а от НПК и поради това, че към момента на извършване на престъплението тази разпоредба все още не била действаща, а влязла в сила по-късно. Поради това първоинстанционният съд е допуснал съществено процесуално нарушение и е нарушил правата им, а като не приложил редуциране по реда на чл. 58а НК, е наложил и несправедливо тежко наказание.

ВЪПРОСИ:

- 1. Каква е правилната правна квалификация на деянието на Асенов и на това на Бисеров? В какво се изразява евентуална неточност, непълнота или непрецизност на квалификациите, дадени на досъдебното производство (първоначална и посочената в обвинителния акт)?**
- 2. Налице ли е съучастие и ако е налице – в каква форма е съучастиято на всеки един от подсъдимите?**
- 3. Основателни ли са възраженията на подсъдимите във въззивните им жалби – допуснал ли е първоинстанционният съд процесуални нарушения във връзка с допускането на съкратено съдебно следствие?**
- 4. Кой е компетентният съд и в какъв състав следва да разгледа делото като първа инстанция? С какъв краен акт следва да се произнесе въззивният съд?**